

Komentuju...

Dlouhý článek ještě neznamená špatný článek^{1.}

Poněkolikáté mi do mého e-mailu, který jsem používal ke komunikaci v době mého redaktorování v Národním Osvobození, spadl odkaz na internetové stránky platformy členů ČSBS, které si svou snahu „vrátit vážnost Českému svazu bojovníků za svobodu“ vetkly do názvu. První potíž je, že si mě vůbec někdo dovolí s věčným handrkováním uvnitř svazu otravovat, aniž by mě nejdříve slušně oslovil s dotazem, zda o to mám zájem. Ten, kdo mi odkaz na stránku poslal, se taky zapomněl podepsat.

2.

Pročtu-li si seznam signatářů plat-formy, s většinou z nich se znám osobně, proto myslím, že nebyl problém oslovit mě přímo. Takže ano, vracejme vážnost, serióznost, slušnost – všechny ty ušlechtilé zásady, i do těch nejobyčejnějších věcí, jako je například běžná komunikace.

Zmíněné stránky mají kolonku s názvem „komentujeme“. Komentáře, to bylo vždycky moje. Trknul mě text se smutným názvem ve smyslu opětného „velkého zklamání“ nad posledním vydáním Národního Osvobození (číslo 13/14 2020). Ten mě přiměl – vedle vzteku – po víc jak roce oprášit klávesnici.

Čekal jsem nějaký fundovaný rozbor toho, jak si následovníci připravující toto tradiční periodikum vedou. Po otevření jsem našel náрек Zdeňka Říhy (bývalého místopředsedy ČSBS v Písku) s výčtem toho, co všechno je v současném NO špatně. Ale abych byl fér, je v něm i Zdeňkova chvála toho, že NO odsoudilo část naprosto nepřipustné produkce nakladatelství Naše vojsko.

V krátkosti, Zdeňkovi vadí mj. dlouhé články od těch samých autorů, chybí mu rubrika čtenářských ohlasů, obrazy z dění v základních organizacích svazu. A taky se ptá, zda má cenu do Národního Osvobození přispívat. Tak jsem se rozhodl udělat nejen Zdeňkovi radost tím, že přispěju do rubriky čtenářů a na některé otázky odpovím jako člověk s letitou zkušeností přípravy Národního Osvobození.

Má cenu přispívat?

Pokud to někdo umí...

K uveřejňování „obrazů z dění“ ze základních organizací se

v nich logicky musí něco dít, a když se v nich zrovna nic neděje, není o čem psát. A když už se nějaká akce uskuteční, musí být na místě autoři (funkcionáři svazu či spolupracujících organizací, kdokoli, kdo umí a chce psát), kteří o té akci napíší. V omezeném množství redaktorů není možné být u všeho a o všem referovat. Z důvodů časových, finančních, vytíženosti při tvorbě vlastních textů... Sepsání kvalitního článku není jen o tom napsat, kdo se zúčastnil za starosty, místostarosty, co dobrého tam bylo k jídlu a kdo dostal medaili. Je to o tom, prostudovat si podklady, vystihnout podstatu události, připravit fotografickou přílohu s příslušnými popisky... Nemá-li to být odfláknutá práce, vyžaduje čas, který v plnění termínů odevzdání vždycky bolestně chybí.

Dlouhý článek aspoň pro mě ještě neznamena špatný článek. Kritika rozsahu článků je polovičatá (taky jsem psal dlouhé články, někdy i na dvě strany, a nikdo si nestěžoval), stejně jako odsuzování uveřejňování příspěvků od stejných autorů. Nemám-li jiné, je třeba vzít za vděk těmi, které mám, a kteří jsou ochotni pravidelně přispívat (za skromný honorář, nebo i bez něj). Talentovaných lidí je spousta, získat je ke spolupráci s Národním Osvobozením už je věc jiná. Na tom se rovněž mohou podílet členové svazu, pokud někoho takového znají. Řada kvalitních přispěvatelů za mého působení v NO už dnes není mezi námi. Nahradit je není zrovna lehký úkol. Takže ano, Zdeňku, má cenu přispívat!

Cílená diskreditace svazu

3.

Další obsah internetových stránek platformy členů ČSBS je celkem předvídatelný. V úvodu lze číst otevřený dopis členům ÚV ČSBS z 29. 4. 2019, na němž je pikantní, že někteří signatáři jsou sami součástí ÚV, a tedy i vedení, i když si to asi odmítají přiznat.

Jeden z bodů kritiky padající na hlavu vedení svazu je víc než úsměvný, kdyby nebyl spíš k pláči. Členům předsednictva je vyčítáno, že „nedostatečně a nekvalifikovaně reaguje na aktuální politické dění“. Já se ptám, vy něco takového kvalifikovaně a dostatečně ovládáte? Máte ve svém středu někoho, kdo se vyzná v tom, jak zrovna fouká vítr, abyste nasbírali co nejvíc politických bodů a pomohli tak svazu?

Snaha o zastavení nedůstojného úpadku ČSBS, což je také podle otevřeného dopisu cílem jeho signatářů, je jistě bohubilá. Je také ale naprosto dětinsky naivní myslet si, že by po odstoupení předsedy Jaroslava Vodičky a místopředsedy Emila Kulfánka nastal kýžený vzestup a ráj na zemi. Proberte se a přiznejte si, že proti svazu je v médiích cíleně popuzována veřejnost. Od té doby, co svaz promluvil do první přímé prezidentské volby, je cílem jeho politických protivníků jej zdiskreditovat, což se bohužel daří, i za pomoci reportáží, kde se neustále propírá špinavé prádlo. Vyčítat tento krok svazu z roku 2013 ale nikdo nemůže. Jednak do prezidentské volby promluvil už v historii (prezident Ludvík Svoboda byl zvolen právě na základě návrhu tehdejšího Svazu bojovníků),

a jednak byla jeho povinnost vystoupit proti bezprecedentnímu útoku prezidentského kandidáta Karla Schwarzenberga na vládnou československou košickou vládu v čele s prezidentem E. Benešem.

Personální obměna? Proč ne. A dál?

Signatáři platformy členů ČSBS mají za základní podmínku pro nezbytné změny personální obměny. Proč ne? Ale tady je třeba říct, že svaz už dávno neměl existovat. Když jsem sám nastupoval někdy v červenci roku 2009 na místo redaktora na poloviční úvazek, přímo tehdejší předsedkyně Anděla Dvořáková mi osobně řekla, že mám ve svazu perspektivu do roku 2013. To bylo fér.

Každý z členů svazu a zejména kritiků současného vedení se mohl dávno předvést, představit svou vizi a usilovat o pozici na nejčelnějším místě. Proč to nikdo dosud neudělal a nedeklaroval ochotu převzít zodpovědnost? Kde je nějaká vize, co tedy po odstranění vedení dál? Odmítám jednostranné vidění, že za všechno můžou předseda a místopředseda. Tak jednoduché to není, i když by to mnohým vyhovovalo. Soudit někoho je strašně snadné, ale svět prostě nebyl, není a nebude černobílý. Jaroslav Vodička je jistě svéráz, když na to přijde, v rukavičkách zrovna nejedná, ale doba je taková, jaká je a bez takové nátury by ničeho nedosáhl a těžko by ustál řadu zákeřností namířených zase proti němu. Nasekal jistě řadu chyb, ale ukažte mi někoho svatého, a máte někoho takového ve svých řadách, milí signatáři, kdo nikdy žádnou

chybu neudělal? Tak to prostě po smrti Anděly Dvořákové vzal on a byl rovněž prokazatelnou většinou na posledním sjezdu v roce 2016 zvolen. Tomu se říká, myslím, demokracie, nebo ne?

Zastávat se zrovna vedení a předsedy Vodičky asi není pro spoustu lidí populární, jenže já byl i u toho, kdy mnoha lidem s řadou věcí pomohl, hodně věcí zařídil, i pro svaz, o čemž se nemluví. A ti samí tehdejší pochlebovači v prvotních sporech uvnitř svazu, které vedly k současné situaci, na něj dnes plivou. Podobně jako ti, kteří hlasitě schvalovali mnohdy z dnešního pohledu chybné kroky vedení a tleskali mu, jsou dnes mnohdy na straně jeho kritiků.

Malá pikantnost na závěr: Jedním z bodů kritiky vedení svazu je fluktuace zaměstnanců. Situace je prý „alarmující“. Pomínu fakt, že vedle dvou žen označených za vynikající, proč ne, a ve výčtu dalších, kteří ukončili pracovní poměr v ČSBS, chybí moje jméno. To nevadí. Nechybí v něm hlavně hned na třetím místě jméno dlouholetého šéfredaktora Národního osvobození Jiřího Daníčka. Máte mezi sebou, milí signatáři, jednoho člena ČSBS, který přímo přede mnou Daníčkův odchod vítal, a před novým šéfredaktorem Jiřím Csermelyim chválil nové pojetí NO, vedle toho se o Jiřím Daníčkově velmi nelichotivě vyjádřil (na ten výraz si přesně pamatuju, ale publikovat ho nemá cenu). Tak si říkám, jak by to asi dopadlo, kdyby měl odvahu to nejmenovaný říct Jirkovi do očí.

■ Karel Štusák